

първото си състояніе и достоинство предъ баща си.

Ружица ся облече съ скъпоценны белы дрехы, и была е неописано хубава.

Господжа Елена донесе единъ малкъ сандъкъ, който бѣше съ злато обкованъ.» Видите любезна господжице каза тя, като отваряше сандъкътъ, тыя драгоценности сж на вашата блаженопочивша майка. Мой съпругъ беше гы харизаль на мене; нъ азъ не съмъ ся никоги съ тѣхъ кичила. Приемете гы прочее отъ моитѣ рѣцѣ пакъ назадъ, безъ да ся е изгубило нѣщо.»

Ружица пріе драгоценоститѣ съ искрено благодареніе. Тя глѣдаше драгоцѣнитѣ каманы и бисерътъ; нъ непоказа никаква радостъ.» О моя блажена майко, рече тя, съ сълзы на очытѣ; туй ми е драгоценно само като единъ споменъ отъ тебе.

»Ахъ! видите ли милостива господжо, каза Ружица, този прѣстенъ съ драгытѣ камацы, бѣше венчанный прѣстенъ на майка ми; този бисеръ добила е тя отъ баща ми на венчанный день. Ахъ Боже! тѣй ми е, като да гледамъ сега майка си накичена! Ахъ колко сме ние кратковременни на този свѣтъ! Този бисеръ е още тукъ; тыя многоцѣнны камацы още сяжтъ. а моята майка е прахъ и пепелъ!«

Господжа Елена каза: Най любезна господжице! тыя сълзы, които въ вашытѣ очы сяжтъ, повѣче струвать, нежели тыя многоценны нѣща.